

Sygn. akt III AUa 671/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty (spr.)
Sędziowie:	SSO del. Bożena Lichota SSA Monika Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **A. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o zwrot nienależnego świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawczyni A. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie VII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 lutego 2013 r. sygn. akt VII U 2131/12

I. z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i stwierdza, że wnioskodawczyni A. N. nie jest zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 października 2011 r. do 31 lipca 2012 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. na rzecz A. N. kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III AUa 671/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2013r. Sad Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie A. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 14 sierpnia 2012r. , którą organ rentowy zobowiązał wnioskodawczynię do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 października 2011r. do 31 lipca 2012 r. w kwocie 16.102 złotych z tytułu wypłaty emerytury, które nie przysługiwało wnioskodawczyni po dniu 30 września 2011 r. z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 9 maja 2007 r. organ rentowy przyznał A. N. emeryturę od dnia 1 kwietnia 2007 r., zawieszając jej wypłatę wobec kontynuowania zatrudnienia. W dniu 28 stycznia 2009 r. wnioskodawczyni złożyła oświadczenie o osiągnięciu dochodu, w treści którego znajduje się informacja zawierająca w pkt 8 zapis o zawieszeniu emerytury przyznanej osobom, które bez rozwiązania stosunku pracy kontynuują zatrudnienie u tego samego pracodawcy, u którego były zatrudnione przed przejściem na emeryturę. Decyzją z dnia 10 lutego 2009 r. ponownie przeliczono świadczenie skarżącej i podjęto jego wypłatę. W decyzji waloryzacyjnej z dnia 15 marca 2011 r. w pkt IV. 2 zawarto pouczenie o tym, że w przypadku emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. ulega ono zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u pracodawcy, u którego byli zatrudnieni bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, jeśli stosunek ten nie został rozwiązany przed dniem 1 października 2011r., bez względu na wiek i wysokość uzyskiwanych dochodów. Decyzją z dnia 13.03.2012 r. podjęto wypłaty emerytury wnioskodawczyni z uzasadnieniem, że kobiecie, która ma ustalone prawo do emerytury i ukończyła 60 lat, przysługuje jedno świadczenie w pełnej wysokości – emerytura, bez względu na wysokość uzyskiwanego przychodu.

Prawomocną decyzją z dnia 18 lipca 2012 r. r. wstrzymano wypłatę emerytury wnioskodawczyni.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, wskazując na treść art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz zmianie niektórych ustaw, którym od dnia 1 października 2011r. wprowadzono zmiany do art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz dodano art. 103a, z którego wynika, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Artykuł 27 ustawy zmieniającej nałożył na organ rentowy obowiązek poinformowania w terminie 30 dni od dnia wejścia ustawy w życie osób pobierających emeryturę o zmienionych warunkach pobierania emerytury w przypadku kontynuowania stosunku pracy u pracodawcy, z którym stosunek ten był zawarty przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Przytaczając treść art. 138 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Okręgowy uznał, że z analizy akt emerytalnych skarżącej wynika, iż brak jest w nich dowodu doręczenia w styczniu 2011r. informacji w sprawie zawieszenia prawa do emerytury w przypadku kontynuowania zatrudnienia o którym mowa w odpowiedzi na odwołanie. Zdaniem tego Sądu, wnioskodawczyni została jednak skutecznie pouczona o okolicznościach powodujących zawieszenie wypłaty świadczenia, o którym mowa w art. 138 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Pouczenie takie znalazło się w decyzji z dnia 15 marca w pkt. IV .2, na jej odwrocie, a pouczenia w zakresie obowiązku zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia oraz określenie czym jest nienależne świadczenie w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS, znajdują się m.in. na decyzjach o przyznaniu skarżącej świadczenia i jego przeliczeniu. Argument wnioskodawczyni, iż nie ma ona obowiązku śledzić zmian przepisów i umieć je interpretować, nie można uznać za skuteczny albowiem każdy obywatel państwa ma obowiązek przestrzegania prawa w nim obowiązującego, a co za tym idzie, jego niezajomość szkodzi. Organ rentowy dokonuje zaś stosownych pouczeń w zakresie wynikającym z obowiązujących przepisów dotyczących jego działania, przepisów postępowania administracyjnego oraz innych ustaw w których przewidziano taki obowiązek .

Uznając zatem, że organ rentowy skutecznie pouczył wnioskodawczynię o okolicznościach powodujących konieczność zawieszenia wypłaty jej świadczenia, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie jako nieuzasadnione na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła wnioskodawczyni, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że przepis ten znajduje zastosowanie do osób, które uzyskały prawo do świadczenia emerytalnego przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz zmianie niektórych ustaw, art. 27 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz

zmianie niektórych ustaw poprzez przyjęcie, że brak poinformowania ubezpieczonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych o zmianie niektórych przepisów w określonym terminie 30 dnia od wejścia w życie ustawy może wywierać dla ubezpieczonego skutek negatywny, art. 138 § 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, iż doszło do skutecznego pouczenia ubezpieczonej o braku prawa do pobierania świadczenia emerytalnego oraz art. 71 a ust.2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie. Apelująca zarzuciła także naruszenie prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. w związku z art. 233§1 k.p.c., które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez dowolną ocenę dowodów zebranych w sprawie, w szczególności przyjęcie, że organ rentowy w sposób dostateczny wykazał dokonanie prawidłowego pouczenia ubezpieczonej o konsekwencjach zmiany przepisów w zakresie świadczeń emerytalnych.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji z dnia 14 sierpnia 2012r. zobowiązującej ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia oraz o zasądzenie na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja okazała się w całości skuteczna, jakkolwiek nie wszystkie podniesione w niej zarzuty zasługiwały na uwzględnienie.

Za bezzasadny uznać należy podniesiony przez apelacyjnego zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędne przyjęcie, że do sytuacji wnioskodawczyni znajduje zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji, gdy przeszła ona na emeryturę przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Apelująca w tym zakresie powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., sygn.. akt K 2/12, OTK-A 2012/10/121, Dz.U. 2012/1285, w którym Trybunał orzekł, że „Art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.” Zauważyć jednak należy, że podstawowy problem w rozpatrywanej przez Trybunał Konstytucyjny sprawie dotyczył oceny czy ustawodawca, rozciągając obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji prawa do emerytury - na osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., nie naruszył zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W tym okresie bowiem treścią ryzyka emerytalnego było wyłącznie osiągnięcie wieku emerytalnego (oraz stażu), co oznacza, że realizacja świadczenia następowała niezależnie od dalszego zatrudnienia. Trybunał podkreślił, że zasada ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa związana jest z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Przejawia się w takim stanowieniu i stosowaniu prawa przez państwo, by nie stawało się ono "pułapką" dla obywatela i by mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na skutki, których nie był w stanie przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, że jego działania będą także później uznawane przez porządek prawny. Trybunał uznał, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. spowodowało, że osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego, co naruszyło konstytucyjną zasadę zaufania obywateli do państwa. Przedmiotowe rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie znajduje jednak zastosowania do skarżącej, która miała prawo do emerytury ustalone decyzją organu rentowego od 1 kwietnia 2007r., a więc przed 8 stycznia 2009 r., tj. w stanie prawnym, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, będący w swej treści odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 103a ustawy emerytalnej.

Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z powyższego wynika, że w reżimie prawnym, w którym wnioskodawczyni nabyła prawo do świadczenia emerytalnego nie było możliwości, podobnie jak obecnie, pobierania tego świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, na rzecz którego ubezpieczony wykonywał zatrudnienie po wydaniu decyzji ustalającej prawo do emerytury. Dlatego też wypłata emerytury skarżącej została zawieszona. Z tego względu wnioskodawczyni nie dotyczy cytowany wyrok Trybunału Konstytucyjnego, odnoszący się do innej kategorii ubezpieczonych, a mianowicie tych którzy, działając w zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, decyzję co do przejścia na emeryturę podjęli w czasie, gdy nie było wymogu przerwania zatrudnienia (od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.). Jak wywiódł Trybunał w motywach wyroku - gdyby ci ubezpieczeni wiedzieli, że nastąpi niekorzystna zmiana stanu prawnego, uzależniająca realizację prawa od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, to ich decyzja, czy przejść na emeryturę, mogłaby być inna (teza 7.2.). Tylko zatem osoby, które w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. nabyły i zrealizowały prawo do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywały zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, mają prawo do dalszej wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w dniu jego wejścia w życie i później, tj. po 1 stycznia 2011 r., jak też do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach, a więc przepisu uniemożliwiającego realizację prawa do emerytury do czasu rozwiązania stosunku pracy. W stosunku do tej ostatniej grupy ubezpieczonych ustawodawca nie wprowadził „nowej” treści ryzyka emerytalnego, skoro wymóg rozwiązania stosunku pracy był dla nich „starym” ryzykiem, obowiązującym w momencie podejmowania decyzji o wystąpieniu o emeryturę. Do tej właśnie kategorii ubezpieczonych należy apelująca

Ni podzielając zatem stanowiska apelującej, że organ rentowy oraz Sąd Okręgowy bezzasadnie przyjęły, że z uwagi na nie rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą ma do niej, począwszy od października 2011r. zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentowych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257 poz. 1726), wyraźnie należy podkreślić, że czym innym jest uznanie świadczenia wypłaconego wnioskodawczyni za okres od 1 października 2011r. do 31 lipca 2012r. za wypłacone pomimo zaistnienia przesłanek powodujących obowiązek wstrzymania jego wypłaty, a czym innym jest uznanie za zasadne żądania przez organ rentowy zwrotu wypłaconego świadczenia.

Kwestię zwrotu nienależnie pobranego świadczenia reguluje art. 138 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, póź. 1227 ze zm.) stanowiąc, że osoba, która nienależnie pobrała świadczenie, obowiązana jest do jego zwrotu, przy czym za nienależnie pobrane świadczenia uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania, bądź też świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia. Szczególnie istotnym elementem regulacji art. 138 ust. 2 pkt 1 jest wymóg pouczenia osoby pobierającej świadczenia o braku prawa do pobierania świadczenia (w ogóle lub w określonej wysokości). Obowiązek pouczenia spoczywa na organie rentowym a jego realizacja odbywa się najczęściej przez zamieszczenie szczegółowych pouczeń na drukach wniosków o świadczenia, względnie decyzji ZUS. Z bogatego w tym zakresie orzecznictwa wynika, że pouczenie musi być należyte, czyli wyczerpująco i wyraźnie wskazujące okoliczności, w jakich dochodzi do nienależnego pobrania świadczenia, dokonane w taki sposób, aby było zrozumiałe dla osoby, do której jest skierowane. Pouczenie nie może być abstrakcyjne, obciążone brakiem konkretności, a jednocześnie, co należy podkreślić, nie może się odnosić do wszystkich hipotetycznych okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1995 r. II URN 46/95, OSNAPiUS 1996/12/174, z dnia 17 lutego 2005 r. II UK 440/03, OSNP 2005/18/291, z dnia 14 marca 2006 r. I UK 161/05, OSNP 2007/5-6/78, a także wyroki Sądów Apelacyjnych w Rzeszowie z dnia 20 kwietnia 1995 r. III AUr 110/95, OSA 1997/1/3, w Katowicach z dnia

18 października 2005 r. III AUa 1434/04, OSA 2006/9/27 oraz cytowany przez apelującego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008r., I UK 394/07, Lex nr 494135). W wyroku z 25 czerwca 2010 r. II UK 66/10 (LEX nr 619642) Sąd Najwyższy stwierdził, że w art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych chodzi o klasyczne pouczenie, w którym organ rentowy informuje ubezpieczonego, że utraci prawo do świadczenia, gdy wystąpią okoliczności, które zgodnie z przepisami prawa spowodują utratę tego prawa. Pouczenie musi być na tyle zrozumiałe, by pobierający świadczenie mógł odnieść je do swojej sytuacji. Jednak pouczenie nie może odnosić się do indywidualnie pobierającego świadczenie, gdyż nie da się przewidzieć, które z okoliczności wystąpią u konkretnego świadczeniobiorcy.

Odnosząc powyższe rozważania do w zasadzie bezspornego stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, że trafnie przyjął Sąd Okręgowy, iż organ rentowy nie wykazał w niniejszym postępowaniu, że wypełnił obowiązek poinformowania wnioskodawczynie o zmianie zasad wypłaty emerytury dla osób pozostających w stosunku pracy po dniu 1 października 2011r., nałożony wprost przepisem art. 27 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257 poz. 1726). W aktach rentowych wnioskodawczynie brak jest bowiem dowodu doręczenia jej informacji, o jakiej mowa w powołanym przepisie, brak jest też jakiegokolwiek adnotacji o wysłaniu wnioskodawczynie takiej informacji, której wzór został opracowany w Departamencie Świadczeń Emerytalno – Rentowych ZUS i przesłany do poszczególnych oddziałów ZUS wraz z listami osób, do których należało informacje wysłać listem poleconym, zgodnie z wytycznymi z dnia 4 stycznia 2011r. (wzór informacji - k. 169, pismo Dyrektora Departamentu Świadczeń Emerytalno – Rentowych ZUS-170 akt rentowych). Wbrew zarzutom apelującej, sam brak wywiązania się z powyższego obowiązku przez organ rentowy w terminie zakreślonym wyżej cytowanym przepisem, nie stanowi samodzielnej okoliczności wyłączającej możliwość żądania zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, w tym celu ocenić należało, czy wnioskodawczynie została skutecznie pouczona o przesłankach powodujących ustanie prawa do pobierania świadczenia. W tym zakresie Sąd Apelacyjny, odmiennie niż Sąd Okręgowy, uznał, że całokształt okoliczności sprawy, w tym treść kierowanych do wnioskodawczynie przez organ rentowy pism i zawartych w nich pouczeń, nie daje podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczynie została należycie pouczona o braku podstaw do pobierania świadczenia emerytalnego po dniu 1 października 2011r. W ocenie Sądu Apelacyjnego, za takie właściwe pouczenie nie można uznać pouczenia zawartego w punkcie IV.2 decyzji z dnia 15 marca 2011r. (k. 125-126 a.r) o waloryzacji emerytury wnioskodawczynie od dnia 1 marca 2011r., nie z tego powodu, by było ono niezrozumiałe, ale dlatego, że zawarcie pouczenia o zmienionych zasadach wypłaty emerytury w decyzji waloryzacyjnej uznać należy za nieadekwatne do treści decyzji. Skoro przedmiotem decyzji z dnia 15 marca 2011r. była waloryzacja emerytury, od adresata takiej decyzji oczekiwać należy, że przy zachowaniu należytej staranności zapozna się z załączonym do decyzji obszernym pouczeniem w sytuacji, gdy treść decyzji będzie dla niego niejasna, wątpliwa co do prawidłowości zastosowanego mechanizmu waloryzacji lub jej zgodności z prawem. W tym celu w druku decyzji zamieszczono część zatytułowaną „informacja” odnoszącą się właśnie do zasad waloryzacji. Zamieszczenie dodatkowo obszernego pouczenia o sytuacjach i obowiązkach nie związanych w żaden sposób z przedmiotem decyzji, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie może prowadzić do wniosku, że takie pouczenie, oderwane całkowicie od treści decyzji waloryzacyjnej, miałyby stanowić podstawę do przyjęcia, że wnioskodawczynie, przyjmując decyzję waloryzacyjną za prawidłową i nie zamierzając jej kwestionować, miała obowiązek dokładnego zapoznania się z wszelkimi zawartymi w niej pouczeniami. Tym bardziej, zdaniem Sądu Apelacyjnego, za prawidłowe pouczenie nie może być uznane pouczenie z punktu VI.6 zawarte w decyzji z dnia 12 marca 2012r., albowiem treść tego pouczenia, z którego miałyby wynikać, że w przypadku emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011r., prawo do emerytury ulega od dnia 1 października 2011r. zawieszeniu w razie nie rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, u którego wykonywali pracę bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, pozostaje w sprzeczności z treścią samej decyzji z dnia 12 marca 2012r. o podjęciu wypłaty emerytury wobec osiągnięcia przez wnioskodawczynię powszechnego wieku emerytalnego. Skoro w marcu 2012r. organ rentowy, posiadający wiedzę o kontynuowaniu przez wnioskodawczynię dotychczasowego zatrudnienia, a więc o okoliczności powodującej zawieszenie prawa do świadczenia, wydaje decyzje o podjęciu wypłaty emerytury zawieszonyj z uwagi na osiąganie przychodów ze stosunku pracy, równocześnie pouczając o przesłankach zawieszenia wypłaty tego świadczenia już z od 1 października 2011r., to rozbieżność występująca pomiędzy pouczeniem a treścią decyzji musi prowadzić do wniosku, że taki sposób pouczenia nie może być uznany za zrozumiały, jednoznaczny i adekwatny. Zauważyć także należy, że decyzja z dnia 5 września

2011r. o rozliczeniu emerytury (k.140 a.r.), a więc z punktu widzenia wnioskodawczyni w kontekście przedmiotu tej decyzji, najbardziej właściwa do zamieszczenia informacji co do sposobu wyliczania emerytury i przesłanek jej wypłaty, pouczenia o treści art. 103a ustawy o emeryturach i rentach nie zawierała.

W świetle powyższego Sąd Apelacyjny odmiennie niż Sąd Okręgowy uznał, że skoro wnioskodawczyni nie została należycie pouczona o warunkach wypłaty emerytury po dniu 1 października 2011r. , nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 138 ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2009r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), pozwalające na żądanie od niej zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w postaci emerytury wypłaconej aż do dnia doręczenia wnioskodawczyni decyzji z dnia 17 lipca 2012. o wstrzymaniu wypłaty emerytury od 1 sierpnia 2012r.

Uznając zatem apelację za uzasadnioną, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., o kosztach postępowania apelacyjnego, obejmującego opłatę od apelacji oraz koszty zastępstwa procesowego przed sądem drugiej instancji, orzekając na zasadzie art. 98 k.p.c.